

Accents

ART

De la fàbrica al castell.
 ► Nascut a Olot el 1948, Domene practica diferents disciplines, en especial la pintura combinada amb altres tècniques, però també la fotografia, la reprografia, les instal·lacions i l'escultura. Les seves obres s'estructuren en sèries temàtiques: des de l'any 2005 ha treballat de manera intermitent en la sèrie Cartes a Kurt Schwitters.

CASTELL DE CALONGE ► La mostra de l'artista Quim Domene s'estructura en quatre grans eixos temàtics: Words. Paraules, Planeta K, The Wall. Mots al Mur i Fem Llum al Magatzem dels Llibres.

Enciclopèdia visual Domene

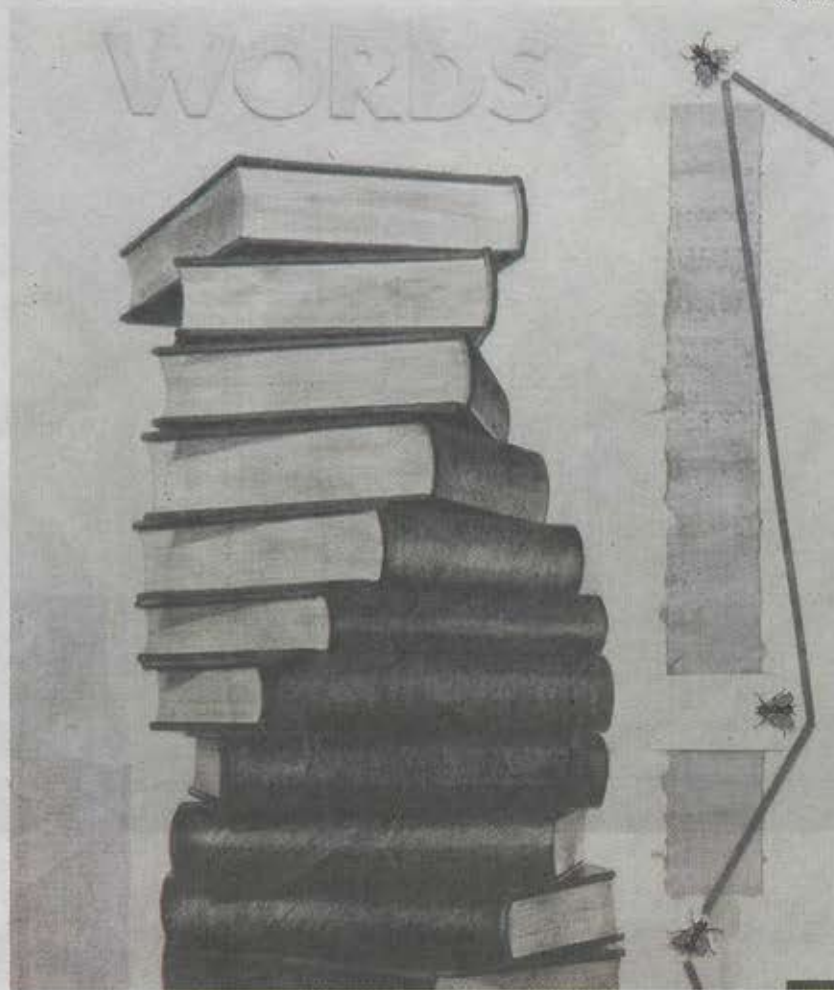
QUIM DOMENE

► **Castell de Calonge.** Plaça del Castell.
Fins al 31 de juliol. De dimarts a dissabte de 18 a 21 h. Dilluns tancat.

EUDALD CAMPS

■ Fa de mal explicar la sensació que provoca rellegir la munió de textos que, al llarg dels anys, pots haver escrit a propòsit d'un mateix artista. Tots junts, per tirar de metàfora fàcil, vindrien a ser com el fill que se t'assembla massa i en el que descobreixes, gairebé d'un dia per l'altre, dèries i tics mig oblidats però que temps enrere havien sigut tan teus com, de fet, ho son d'ell ara. Per entendre'ns: com succeeix amb l'hipotètic fill (que no deixa de ser un compendi genètic o un darrer capítol evolutiu), l'últim text contindria tots els seus antecessors, és a dir, la suma dels relats parcials que s'encavalquen, que es complementen i que se citen (o dialoguen) entre ells. Portat a l'extrem, podríem afirmar que només el darrer escrit, o la darrera obra, hauria de ser tinguda en compte: és en el corollari que hom pot copsar la magnitud del viatge.

Quim Domene encarnaria a la perfecció aquest model de creador que, com Borges, s'ha dedicat a il·luminar diferents cares d'un formidable poliedre. *L'Aleph* de l'argentí, per estirar la comparació literària, n'era la síntesi perfecta (per això va haver d'inventar personatges com John Wilkins, perquè volia mostrar com el llenguatge genera mons i com les paraules, o les imatges, existeixen malgrat nosal-

DOMENE

tres). Salvant les distàncies, la idea és que cada exposició de l'artista d'Olot vindria a ser com la versió visual de *El congreso del mundo*, un dels relats més atemporals de l'escriptor que mai va guanyar el Nobel. L'argument va d'això, d'un grapat d'hommes que van voler acumular totes les formes

possibles de coneixement, tots els llibres, en especial els clàssics ineludibles, totes les llengües contingudes en el llenguatge mundial que mai van acabar de definir, a saber, tot allò que la ment humana havia vist néixer i que l'havia acompanyat des dels seus incerts orígens.

La desmesura del projecte dels personatges de Borges (com passa amb les cartes que Domene dirigeix a Kurt Schwitters), contra pronòstic, era allò que en garantia l'èxit: mentre els diferents materials bibliogràfics s'anaven acumulant en un immens casolot plantat al mig d'un paisatge agrest que venia a ser la mateixa negació del paisatge, els diferents «congressistes» anaven extraviant-se en una mena de boirina feta de desig i de pèrdua, de saviesa i de confirmació implacable de la nostra ignorància insalvable, anaven desdibuixant, en darrera instància, l'ambiciosa cartografia esbossada (al final, només l'incendi de tota la saviesa acumulada — la crema de llibres — podia alliberar aquells homes de l'esforç particular per atansar-los a aquell absolut borgià que conté, insistim, totes les coses: «*El Congreso del Mundo* comenzó con el primer instante del mundo y proseguirá cuando seamos polvo. No hay un lugar en que no esté. El Congreso es los libros que hemos quemado. El Congreso es Job en el muladar y Cristo en la cruz. El congreso es aquel muchacho inútil que malgasta mi hacienda con las rameras»).

Domene és un congressista que compila imatges i retalls de món com només seria capaç de fer-ho un eutrapèlic miniaturista medieval. Treballa en una fàbrica de la única manera possible: en silenci i de manera constant, atent al món però aliè al seu rebombori, amb el rigor dels que coneixen el seu ofici i, encara més, dels que no esperen ni resultats ni aplaudiments a curt termini.